

Chồng đàn

Hải Châu

Hầu như ngày nào những người sống ở khu tập thể P-cũng phải nghe cái điệp khúc sau đây:
- Ôi ông Lân ơi là ông Lân! Có phải ông sinh ra để ám đời tôi không. Cũng là đàn ông sức dài vai rộng mà người ta khôn có sỏi có sạn còn ông thì như cái cục thịt di động ấy-Rồi chĩa mỏ sang bốn phía, người đàn bà ấy vừa ghen tức, vừa tủi thân gào tiếp: - Sao các người sướng thế. Hay là của các người... bằng vàng, bằng ngọc, bằng kim cương...

"Các người" ở đây là đám đàn bà trong khu tập thể. Khi chị Ngạc đay nghiến ông chồng nhu mì nhưng vô cùng tốt nết, thì các bà đều im lặng. Cái im lặng như ngầm thừa nhận rằng mình tốt số. Chính vì thế chị Ngạc càng có cơ để không thôi ca bài ca "Thối tai" thiên hạ. Ví thử anh Lân cũng sắc sảo như ai thì hoặc tim anh hoặc mặt bà vợ tai quái đã nát như tương.

Nhưng anh Lân dư sức chịu đựng. Bất quá anh cũng chỉ ậm ừ: "Tớ đàn nhưng tớ đàn vẫn hơn đầy đũa khôn". Và vì thế nhà ấy vẫn cứ là một cái "tổ ấm" của khu tập thể.

Rồi chị Ngạc bỗng chợt tỉnh ngộ ra rằng, chồng con là cái số. Chẳng may vợ phải thằng đàn độn thì chỉ còn cách là chính mình phải khôn ngoan sắc sảo hơn người.

Một hôm, chị Ngạc chống nạnh, vẫy tay chồng lại gần bảo:

- Ngày mai tôi gọi thợ sửa gian nhà tầng dưới (Ngôi nhà này anh Lân được thừa kế).
- Để làm gì?
- Để làm ăn. Việc của ông là vừa giúp phụ nề, vừa trông coi thợ. Nghe thùng cái tai thằng bòm chưa?
- Thùng rồi!

Vài hôm sau, Ngạc dẫn về đôi vợ chồng trẻ, đồng ý cho họ thuê tầng dưới với giá 400.000 đồng/tháng. Hàng ngày vợ chồng họ mỗi người một chiếc túi đi bán xỏ số rong nhưng thực chất để ghi đề. Công cuộc sinh nhai của cả hai bên đều có vẻ rất thuận lợi. Ngoài số tiền thuê tháng, chồng chị Ngạc có thêm khối việc làm. Từ chỗ vợ chồng họ đi "tìm mồi" bằng chiếc "kích ghê", đến gánh nước thuê, giặt giũ. Được cái cứ vợ cho phép là Lân làm, không kêu ca, không sĩ diện. Tổng cộng các khoản thu nhập lên đến tiền triệu. Thấy chồng cũng không đến nỗi vô tích sự lắm, chị Ngạc có phần hời lòng, hời dạ và có lúc nghĩ thầm: "Lấy chồng đàn cũng có cái sướng. Nó cứ khỏe như trâu nhưng đừng ngốc như trâu là được".

Đôi vợ chồng ở trọ càng ngày càng có vẻ lắm tiền. Anh chồng tìm mọi cách tẩm bổ trong khi chị vợ phải nhịn ăn để khỏi phát phì. Không ai để ý đạo này chị ta cứ thích thuê Lân chiều chiều đưa đi "Thế hình E-va", tiền cho mỗi cuộc khá sộp. Nhưng người mừng ra mặt lại là chị Ngạc. Chị dạy chồng cách moi tiền. Ai đó nhắc nhở xa xôi chị chỉ mỉm cười "Lão đàn nhà tôi mà biết gái gảm thì tôi đã không khổ". Trong thâm tâm chị không mấy may nghĩ chồng mình có thể để mắt đến ai thì từ cách âu yếm vợ chính chị cũng phải dạy.

Một hôm chị Ngạc-như một trò tự nhạo mình-thử "bám" theo chiếc kích xả khói mù mịt. Qua trung tâm thể hình lão chồng đàn của chị vọt ga rẽ lên mạn hồ Tây. Chị thúc ông xe ôm vọt theo đến toát

mồ hôi lạnh mới kịp. Nhưng chỉ chớp mắt sau, "mục tiêu" lại mất hút. Lần này, gần như ác mộng, chị thấy chồng chị và bà khách trọ chui tọt qua chiếc cổng để vào khu vườn, mà chị nghe nói, chỉ có dân ăn chơi chấy trời mới dám vào. Điều không thể nghi ngờ là tận mắt chị thấy gã bảo vệ cúi gập người nhận tờ bạc từ tay chồng chị với lời lẽ vô cùng cung kính: "Con xin cậu".

Chị Ngạc phải bầu vào tay xem mình đã hóa đá chưa. Và chị thâm rên lên một cách bất lực và chua xót:

- Trời ơi! Sao đồng tiền nó biến con người ta thành khôn nạn chóng đến thế!